

private Initiativ, men lige saa sikker er jeg paa, at naan man med Held skal kunne fortsætte Bekæmpelsen af disse Sygdomme, maa i større eller mindre Grad det offentlige træde til og yde Støtte, og det er da naturligt, at Kommunerne, som ere i høj Grad interesserede i, at Børn, som vokse op i dem, ikke ere skrofuløse, og derved blive svagelige Mennesker, og i, at de ikke komme til at trækkes med brystsvage Individier, yde dem den Haandsrækning til Helbredelse, som er mulig, en Haandsrækning, der ikke bør betragtes som Fattighjælp. Jeg ønsker derfor at slutte mig til de Udtalelser, der gaa ud paa, at man saa vidt muligt gaar til den Udvidelse af dette Forslag, som andre ærede Talere have anbefalet. Men jeg vil indrømme, at jeg tillige kan være ganske enig med den sidste ærede Taler i, at kan man ikke opnaa Enighed herom, kan man ikke gennemføre Forslaget i Forstaaelse med Regeringen og det andet Ting, maa man nøjes med at faa dette her foreliggende Forslag vedtaget.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg kan jo kun være tilfreds med den Modtagelse, dette lille Lovforslag har faaet hos de Medlemmer, som have udtalt sig derom. Jeg har ikke været uforberedt paa, at det kunde ønskes, at man var gaaet noget videre. Det er ogsaa ganske naturligt, og jeg selv vilde ogsaa i og for sig ønske, at man ved denne Lejlighed kunde være gaaet noget videre. Men jeg maa erindre om, at det ogsaa her drejer sig om en Opfordring, som er rettet til mig under Finanslovens Behandling af et æret Medlem, og som netop gik ud paa at afhjælpe den Mangel, som nu findes i Fattigloven. Det er nemlig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Helsingør (C. Rasmussen) sagde, at det var en Fejl ved den bestaaende Lov, at det ikke findes deri. Man har muligvis endog ikke tænkt derpaa i 1891, da man vedtog Fattigloven. Man afhjælper saaledes ved dette Forslag kun en enkelt Mangel og kommer ikke ind i noget nyt. Fattiglovens § 61 omhandler kun abnorme Individier, og nu udvide vi Rækken ved en Tilføjelse af dem, som man af en eller anden Grund maaske ved en Forglemmelse i sin Tid ikke har medtaget. Det er det, man har anmodet om, og som jeg har skyndt mig at efterkomme, og jeg ved, at dette Lovforslag ikke kan støde paa nogen Modstand, hvis De ville tage, hvad der her foreligger.

Derimod ved jeg ikke, hvorledes det vil gaa, hvis man nu vil føre alle Slags Sygdomme ind derunder. Jeg tror ikke en Gang, man vil kunne føre kirtelsvage Børn ind under denne Bestemmelse, hvor de — det tror jeg i alt Fald det ærede Medlem vil indrømme mig — ikke høre hjemme, da disse Bestemmelser ikke omhandle egentlige Sygdomme, men kun abnorme Individier. Jeg synes, at Spørgsmaalet om de kirtelsvage Børn nærmere hører hjemme ved Spørgsmaalet om Forholdsregler til Tuberkulosens Bekæmpelse end ved denne Lov. Men at jeg er overordentlig velvillig og venlig stemt over for en Udvidelse af Fattiglovens Bestemmelser i human Retning, hvor der virkelig kan siges at være Grund dertil, behøver jeg neppe at udtale. Jeg tror kun ikke, det gaar ved denne Lejlighed, og jeg kan kun forstærke den Udtalelse, som kom saavel fra det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) som fra det ærede Medlem for Helsingør, og som gik derhen, at man ved denne Lejlighed maatte vogte sig for at forlange noget, som kunde forhindre, at man fik, hvad der her er foreslaaet, og som man i ethvert Tilfælde kunde faa meget let og hurtigt, da Loven allerede har passeret det andet Ting. Jeg tillader mig derfor af virkelig Interesse for denne Sag at anmode det høje Ting om at vedtage denne Lov, saaledes som den nu foreligger, hvorefter man saa muligvis uden synderlig Vanskelighed kan komme frem med yderligere Ønsker og være lige saa heldig med at føre dem igennem de tvende Ting. Jeg anbefaler det høje Ting hellere end at risikere noget at begrænse dets Ønsker og vedtage, hvad der her foreligger, som jo netop er, hvad det høje Ting har ønsket, der skulde stilles Forslag om.

P. Madsen: Jeg maa paaskønne den Velvillie, der kom til Orde fra den højtærede Minister; men jeg kan dog ikke tilbageholde en Betyrning over, at den højtærede Minister ikke synes at kunne gaa med til at udvide Lovforslaget i den antydede Retning. Den højtærede Minister udtalte, at det er en Mangel ved den bestaaende Lov, at de her i Lovforslaget nævnte Tilfælde ikke ere komne med. Men hvis vi nu tage dem med, tror jeg, at man med lige saa god Grund kan sige, at det bliver en Mangel ved Loven, at vi ikke faa de kirtelsvage og Lupuspatienterne med. Naar den højtærede Minister udtalte